

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАСОБІВ АЕРОДРОМНО-ТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ США ТА УКРАЇНИ

Важливою складовою становлення Збройних Сил України є зміцнення та розвиток засобів аеродромно-технічного забезпечення (АТЗ), адже цей вид військової діяльності є важливою складовою забезпечення боєздатності військово-авіаційної техніки.

Сьогодні в Україні кількість засобів АТЗ задовольняє мінімальні потреби щодо забезпечення військово-авіаційної техніки в мирний час. Причина цього – недостатнє фінансування ЗС України. Військові аеродроми обладнані досить застарілими засобами АТЗ літаків та вертольотів, які потребують модернізації для забезпечення готовності літаків, чергування або ведення бойових дій.

У США приділяється велика увага вдосконаленню засобів АТЗ, які чинять істотний, а в ряді випадків визначальний вплив на ефективність бойового використання авіації та реалізацію її потенційних можливостей. Головним чином зміни пов'язані з упровадженням нових технологій, підвищенням надійності, широким використанням засобів вбудованого контролю, що дозволили спростити систему технічного обслуговування. Розвиток АТЗ йде шляхом суміщення функцій різних засобів, зменшення маси та габаритів, стандартизації, взаємозамінності з обладнанням та засобами цивільного призначення. Основними засобами АТЗ авіаційної техніки у ЗС України на сьогодні є: паливозаправники, контрольно-перевірочне і підйомно-транспортне обладнання, засоби запуску двигунів та енергетичні агрегати, аварійно-рятувальні засоби, допоміжне обладнання.

Для обслуговування авіаційної техніки в польових умовах у США розроблені спеціальні комплекти, що складаються з насосних агрегатів та м'яких баків ємністю 300000 літрів та більше, які можна транспортувати в повітрі.

Необхідно визначити стан АТЗ України та потребу в обладнанні модифікаціями або новими технологіями цих засобів для забезпечення ефективної діяльності військової авіації.

Аналізуючи стан АТЗ ЗС України, можна зробити висновок про першочергову необхідність інноваційних та суттєвих змін, які могли б не тільки підняти рівень АТЗ до сучасного, але і розвинути далі, можливо на декілька десятиліть вперед.

Науковий керівник – С.О. Петриченко